

Sygn. akt II K 149/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Cichocka

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Grabowska

Prokurator Prokuratury Rejonowej: Tomasz Niesłuchowski

po rozpoznaniu w dniu 24.05.2019 r. i 04.07.2019r. sprawy:

A. M.

s. R. i K. z domu B.

ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 10 listopada 2018r. w K. na ul. (...), używając niebezpiecznego przedmiotu w postaci metalowego narzędzia typu M. zakończonym ostrzem i obuchem, działając w zamiarze spowodowania naruszenia czynności narządu ciała lub uszczerbku na zdrowiu innego niż określony w art. 156 § 1 kk, dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariusza publicznego, podkom. S. P., funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w K., podczas pełnienia przez niego obowiązków służbowych, uderzając go wymienionym przedmiotem w głowę, czym spowodował u wymienionego funkcjonariusza obrażenia ciała w postaci: w okolicy ciemieniowej po stronie lewej rana cięta tłuczona, ułożona skośnie o długości 6,4 cm, szerokości 0,4 cm, obrzęk oraz krwiak podskórny okolicy rany o średnicy 5,5 cm, w okolicy przedusznej po stronie lewej drobna rana cięta długości 2 cm, ułożona skośnie szerokości 0,3 cm, powodując naruszenie czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż siedem dni, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na charakter obrażeń głowy, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 223 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 157 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

II. w dniu 10 listopada 2018r. w K. na ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uderzając metalowym narzędziem typu M., zakończonym ostrzem i obuchem w szyby samochodowe i karoserię, spowodował w nich uszkodzenia w postaci:

- w samochodzie osobowym marki S. (...) o nr rej. (...) dokonał wybicia przedniej szyby oraz wgniółł i zarysował powłokę lakierniczą pokrywy silnika, powodując straty o łącznej wartości 1190,01 zł na szkodę K. K. (2);

- w samochodzie osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) dokonał wgniecenia dachu, zarysowania szyby w przednich i tylnych prawych drzwiach, powodując straty o łącznej wartości powyżej 1883,01 zł na szkodę Z. M.;

- w samochodzie osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) dokonał wybicia przedniej szyby, dwóch bocznych szyb z lewej strony i uszkodzenia powłoki lakierniczej dachu, powodując straty o łącznej wartości 500 zł na szkodę E. B.;

- w samochodzie osobowym marki R. (...) o nr rej. (...) dokonał wybicia przedniej szyby, powodując straty o wartości 600 zł na szkodę (...) S.A.;

- w samochodzie osobowym marki A. (...) o nr rej. (...) dokonał wybicia przedniej i bocznej szyby w drzwiach pasażera, powodując straty o łącznej wartości 500 zł na szkodę W. H.;

- w samochodzie osobowym marki A. (...) o nr rej. (...) dokonał wybicia przedniej szyby, powodując straty o łącznej wartości 700 zł na szkodę B. S.;

- w samochodzie osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) dokonał wybicia tylnej szyby i porysowania powłoki lakierniczej pokrywy bagażnika, powodując straty o łącznej wartości 550 zł na szkodę S. W.;

- w samochodzie osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) dokonał wybicia przedniej szyby, powodując straty o wartości 340 zł na szkodę P. Ż., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc skazanym za umyślne przestępstw o podobne,

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

I. oskarżonego A. M. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych czynów, z tym, iż ustala wartość szkody na rzecz pokrzywdzonej E. B. na kwotę 1000 zł i za to:

- za czyn z pkt I z mocy art.223§1 kk w zb. z art.13§1 kk w zw. z art.157§1 kk w zb. z art.157§2 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.64§1 kk skazuje go, zaś na podstawie art.223§1 kk w zw. z art.11§3 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn z pkt II z mocy art.288§1 kk w zw. z art.12 kk w zw. z art.64§1 kk skazuje go, zaś na podstawie art.288§1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art.85§1 i 2 kk i art.86§1 kk w miejsce orzeczonych jednostkowych kar pozbawiania wolności orzeka karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

III. na podstawie art.63§1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zalicza okres tymczasowego aresztowania od dnia 10.11.2018r. godz. 2:00,

IV. na podstawie art.46§1 kk za czyn z pkt II orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych:

- S. W. kwoty 550 (pięćset pięćdziesiąt) złotych,

- K. K. (2) 1190,01 (jeden tysiąc sto dziewięćdziesiąt i 0/001) złotych,

- E. B. kwoty 1000 (jeden tysiąc) złotych,

- W. H. kwoty 500 (pięćset) złotych,

- P. Ż. kwoty 340 (trzysta czterdzieści) złotych,

V. na podstawie art.44§2 kk orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego zapisanego pod pozycją 36/19 księgi przechowywanych przedmiotów tutejszego Sądu,

VI. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze, zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. K. kwotę 504 (pięćset cztery) złote tytułem kosztów nie opłaconej obrony z urzędu, oraz kwotę 115,92 (sto piętnaście i 92/100) złotych tytułem podatku VAT od przyznanego wynagrodzenia,

VII. na podstawie art.624§1 kpk zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 149/19

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 09 listopada 2018 r. w godzinach wieczornych A. M. wraz z D. H. (1) spożywali alkohol w postaci piwa. Po północy udali się w rejon ul. (...) w K.. W pewnym momencie A. M. urządzeniem typu multitool zaczął uderzać w samochody zaparkowane na parkingu sklepu (...), rozbijając w nich szyby oraz dokonując uszkodzeń powłoki lakierniczej.

O godz. 2.15 dyżurny Komendy Powiatowej Policji w K. został powiadomiony o tym, że nieznany sprawca dokonuje uszkodzeń pojazdów zaparkowanych na parkingu należącym do sklepu (...), przy ul. (...).

Na miejsce zdarzenia wysłany został patrol policji w składzie: podkom. S. P., asp. R. B. i insp. D. Ś.. Dyżurny KPP w K. drogą radiową powiadomił funkcjonariuszy, że sprawcy przemieszczają się na parking przy budynku na ul. (...). W celu uniemożliwienia sprawcom ucieczki asp. R. B. na wysokości ul. (...) wysiadł z radiowozu i udał się w stronę garaży, natomiast S. P. i D. Ś. pojechali na parking przy ul. (...), gdzie ujawnili kilka uszkodzonych pojazdów. Jeden z mieszkańców budynku przekazał funkcjonariuszom, że sprawcy oddalili się w kierunku ulicy (...). S. P. i D. Ś. udając się we wskazanym kierunku, zauważyli A. M. i D. H. (1) kucających w rogu terenu ogrodzonego siatką. D. Ś. obezwładnił D. H. (1), natomiast do drugiego z mężczyzn podbiegł S. P.. W pewnym momencie A. M. zamachnął się, uderzając S. P. w głowę posiadany narzędnikiem typu multitool, zakończonym z jednej strony ostrzem, a z drugiej przypominającym młotek. W trakcie zdarzenia podbiegł do nich R. B. i przy użyciu siły fizycznej, pałki służbowej oraz gazu pomógł S. P. obezwładnić agresywnego sprawcę. S. P. przekazał mu, że został czymś uderzony w głowę, posiadał ranę ciętą, krwawił.

Na miejscu, odnaleziono i zabezpieczono narzędzie wielofunkcyjne – multitool, należące do A. M..

Zatrzymani mężczyźni zostali przewiezieni do Komendy Powiatowej Policji w K., gdzie ustalono ich tożsamość.

W wyniku zdarzenia S. P. doznał obrażeń w postaci: stłuczenia powłok miękkich głowy okolicy skroniowo – ciemieniowej lewej z płytką raną tłuczoną oraz krwiakiem podskórnym i obrzękiem oraz płytkiej rany ciętej okolicy przedusznej lewej. Powyższe obrażenia naruszają czynność narządu ciała na okres nie dłuższy niż 7 dni. S. P. narażony był na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 kk, nie był natomiast narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia i nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk.

Zachowaniem swoim A. M. spowodował uszkodzenie ośmiu pojazdów, w tym:

- w samochodzie osobowym marki S. (...) o nr rej. (...) dokonał wybicia przedniej szyby oraz wgniółł i zarysował powłokę lakierniczą pokrywy silnika, powodując straty o łącznej wartości 1190,01 zł na szkodę **K. K. (2)**;
- w samochodzie osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) dokonał wgniecenia dachu, zarysowania szyby w przednich i tylnych prawych drzwiach, powodując straty o łącznej wartości powyżej 1883,01 zł na szkodę **Z. M.**;
- w samochodzie osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) dokonał wybicia przedniej szyby, dwóch bocznych szyb z lewej strony i uszkodzenia powłoki lakierniczej dachu, powodując straty o łącznej wartości 1000 zł na szkodę **E. B.**;
- w samochodzie osobowym marki R. (...) o nr rej. (...) dokonał wybicia przedniej szyby, powodując straty o wartości 600 zł na szkodę (...) S.A.;

- w samochodzie osobowym marki A. (...) o nr rej. (...) dokonał wybicia przedniej i bocznej szyby w drzwiach pasażera, powodując straty o łącznej wartości 500 zł na szkodę **W. H.**;

- w samochodzie osobowym marki A. (...) o nr rej. (...) dokonał wybicia przedniej szyby, powodując straty o łącznej wartości 700 zł na szkodę **B. S.**;

- w samochodzie osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) dokonał wybicia tylnej szyby i porysowania powłoki lakierniczej pokrywy bagażnika, powodując straty o łącznej wartości 550 zł na szkodę **S. W.**;
- w samochodzie osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) dokonał wybicia przedniej szyby, powodując straty o wartości 340 zł na szkodę **P. Ż.**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień oskarżanego A. M. w części, w jakiej przyznał się on do popełnienia zarzucanych mu czynów k. 342-343, 88, 100-101, 203, zeznań pokrzywdzonych: S. P. k. 20-23, 343, K. K. (2) k. 60, 344, Z. M. k. 64-65, 344, E. B. k. 68, 344, M. W. k. 73, 176, 344v, B. S. k. 83, 344v, S. W. k. 132, 343v, P. Ż. k. 344v, W. H. k. 178v, zeznań świadków: R. B. k. 26-28, 345v, D. Ś. k. 30-32, 345, R. T. k. 77, 346, D. H. (1) k. 80v, 376, protokołu oględzin miejsca z materiałem pogładowym k. 3-4, 5-8, protokołu zatrzymania rzeczy k. 9-11, protokołu oględzin rzeczy k. 84-85, protokołu zatrzymania oskarżonego k. 18, protokołu badania stanu trzeźwości oskarżonego k. 16, protokołu oględzin ciała pokrzywdzonego k. 42-43, dokumentacji medycznej pokrzywdzonego k. 24, 137, opinii sądowo - lekarskiej k. 218-221, protokołu oględzin miejsca uszkodzenia pojazdów k. 45-53, protokołów oględzin pojazdu k. 54-57, wyceny kosztów naprawy pojazdów k. 61, 127, faktur za naprawę samochodów k. 128, 142, 177, 181, zapisu i protokołu z oględzin nagrania rejestratora z interwencji k. 184-187.

Oskarżony A. M. przyznał się jedynie do popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Zaprzeczył, aby miał dokonać czynnej napaści na funkcjonariusza policji, używając przy tym narzędzia multitool. Przyznał natomiast, że narzędzia tego używał do uszkodzania samochodów. Dodał, że podczas zatrzymania nie posiadał już przy sobie tego przedmiotu, bowiem porzucił go przy uszkodzonych pojazdach. Wyjaśnił, że nie pamięta dokładnie przebiegu zdarzenia, ma tylko przebłyski. Nie wie, jak i dlaczego znalazł się na ul. (...). Nie wie, z jakiego powodu dokonał uszkodzeń pojazdów, prawdopodobnie chciał wyładować swoje frustracje. (wyjaśnienia k. 342-343, 88, 100-101, 203).

Sąd zważył, co następuje:

Oдноśnie czynu z pkt II oskarżony przyznał się do jego popełnienia i jego wyjaśniania w tym zakresie, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budzą wątpliwości. Co do przebiegu zdarzenia znalazły potwierdzenie w zeznaniach naocznego świadka D. H. (1), natomiast rozmiar i wartość uszkodzeń pojazdów wynika z zeznań pokrzywdzonych **K. K. (2), Z. M., E. B., M. W., B. S., S. W., P. Ż., W. H.**, którym Sąd w całości dał wiarę, nie znajdując podstaw do ich zakwestionowania. Ich zeznania w tym zakresie znajdują odzwierciedlenie w przedłożonych wycenach kosztów naprawy uszkodzonych pojazdów oraz fakturach.

Oдноśnie czynu z pkt I, Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których zaprzeczył, aby uderzył interwencyjnego policjanta posiadającym niebezpiecznym narzędziem, bowiem są one sprzeczne ze zgromadzonym materiałem dowodowym oraz zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Z zeznań pokrzywdzonego S. P., które Sąd uznał za wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych, wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że został uderzony przez oskarżonego posiadającym przez niego narzędziem.

Powyższe znajduje potwierdzenie w opinii sądowo - lekarskiej, z której wynika, że stłuczenie okolicy skroniowo - ciemieniowej było wynikiem działania narzędzia tępego, tępokrawędzistego, a płytka rana cięta okolicy przedusznej powstała na skutek kontaktu ciała z narzędziem ostrym, tnącym. Obrażenia powyższe mogły zdanem biegłego powstać wskutek jednego zadanego tym narzędziem uderzenia. Stłuczenie tkanek miękkich mogło być wynikiem uderzenia górną lub górno - boczną częścią metalowej głowicy, gdzie występuje wyraźna krawędź, natomiast rana cięta okolicy

przeduszej powstała w wyniku kontaktu lukowatego ostrza narzędzia ze skórą. Charakter i rozległość obrażeń wskazują, że siła uderzenia była średnio duża.

Wskazana opinia jest pełna, jasna i nie zawiera żadnych sprzeczności. Powyższe, zwarte w niej wnioski są logiczne i należycie uzasadnione.

W pierwszym rzędzie nie można dać wiary twierdzeniom oskarżonego, że w trakcie zatrzymania nie posiadał narzędzia, którym uprzednio dokonywał uszkodzenia pojazdów, bowiem przeczą temu zeznania wszystkich świadków, w tym również D. H. (2). Świadek zeznał, bowiem „...kiedy oni do nas podchodzili, to A. miał ten tasak w ręku”.

Wprawdzie z zeznań świadków D. H. (1), D. Ś. i R. B. wynika, że żaden z nich nie widział samego momentu uderzenia pokrzywdzonego S. P., co w świetle okoliczności zdarzenia (noc, dynamiczny charakter) jest zrozumiałe, jednak ich relacje, dają w pełni podstawy do przyjęcia, że do takiego uderzenia bez wątpienia doszło.

D. H. (1) zeznał w postępowaniu przygotowawczym, że w czasie gdy przebywał z oskarżonym na terenie K. ten w pewnym momencie zaczął być agresywny i nadpobudliwy. Wyciągnął coś podobnego do tasaka lub siekierki i zaczął tym uderzać w szyby samochodów. Świadek zeznał, że gdy zauważyli z oskarżonym światła latarek, obaj mieli świadomość, że to policja. Policjanci byli umundurowani i krzyczeli, żeby położyli się na ziemi. Świadek zeznał, że oskarżony nie wykonywał poleceń policji, schował się za niego. W tym czasie trzymał w ręku tasak. Gdy on położył się na ziemię, oskarżony szarpał się z policjantem. Samego uderzenia policjanta nie widział, ale oskarżony miał tasak w ręku i słyszał jak policjant mówił, że został uderzony czymś w głowę, więc domyślił się, że oskarżony użył tego tasaka. D. H. (1) podał, że policjant był cały zakrwawiony. (k.80v)

Sąd uznał wskazane zeznania świadka D. H. (1) z postępowania przygotowawczego za wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych, nie znajdując podstaw do ich podważenia. Jego relacje są logiczne, spójne i zbieżne z zeznaniami funkcjonariuszy policji.

Wprawdzie świadek na rozprawie zeznał, że nie widział narzędzia, którym oskarżony dokonywał zniszczenia samochodów, a następnie zamachu na funkcjonariusza, zasłaniając się niepamięcią, jednak potwierdził odczytane mu zeznania z postępowania przygotowawczego, w których m.in. opisał ten przedmiot. Zeznał bowiem „...wyciągnął coś podanego do małego tasaka czy też siekierki”. Powyższe wskazuje, że świadek obecnie próbuje wycofać się ze złożonych uprzednio i obciążających oskarżonego zeznań, w celu uchronienia go od surowszej odpowiedzialności.

D. Ś. zeznał, iż podczas obezwładniania drugiego z zatrzymanych mężczyzn, słyszał odgłosy szamotaniny, walki. Po pewnym czasie podszedł do niego P., który miał rozciętą głowę z lewej strony, zakrwawioną twarz i powiedział, że został czymś uderzony. Gdy poświecił latarką widział leżące na ziemi narzędzie, przypominające toporek. Świadek zeznał, że oskarżony nie stosował się do ich poleceń, był agresywny. (k.31)

R. B. podał natomiast, iż widział, jaka mężczyzna, do którego podbiegł P. zamachnął się ręką na niego i obaj się przewrócili. Po obezwładnieniu oskarżonego, który był bardzo agresywny, pokrzywdzony powiedział, że został czymś uderzony w głowę. Widział, że pokrzywdzony ma rozciętą głowę. Na ziemi w miejscu zdarzenia leżał toporek. (k.27)

Ewentualne rozbieżności pojawiające się w zeznaniach pokrzywdzonego S. P. i pozostałych dwóch funkcjonariuszy dotyczą kwestii drugorzędnych i są w pierwszym rzędzie wynikiem tego, że zdarzenie miało charakter dynamiczny, odgrywało się w nocy, w ciemności, poza tym każdy z nich obserwował je z innej perspektywy. Bez znaczenia, dla kwestii odpowiedzialności oskarżonego pozostaje przy tym fakt, czy to pokrzywdzony podbiegł jako pierwszy do oskarżonego i w jakiej oskarżony był wówczas w pozycji.

Powyższe w żadne sposób nie dyskwalifikuje ani zeznań pokrzywdzonego S. P., ani pozostałych funkcjonariuszy biorących udział w zdarzeniu R. B. i D. Ś..

W świetle omówionego materiału dowodowego, wyjaśnienia oskarżanego, w których zaprzeczył, aby dokonał czynnej napaści na funkcjonariusza policji przy użyciu niebezpiecznego przedmiotu stanowią przyjętą linię obrony, mającą na celu uniknięcie surowszej odpowiedzialności.

Wskazać również należy, iż jak wynika z wyjaśnień oskarżonego wymieniony pamiętał jedynie fragmenty zdarzenia, jak sam podał ma tylko przebłyski. Tego wieczoru, co wynika z zeznań D. H. (3), był agresywny i nieobliczalny, na co wskazuje jego wcześniejsze zachowanie, niszczenie samochodów. Wymieniony od początku nie wykonywał poleceń funkcjonariuszy podczas zatrzymania i już po napaści na pokrzywdzonego dalej stawiał opór, co wynika z zeznań R. B.. Sam oskarżony nie potrafił wyjaśnić swojego agresywnego zachowania.

Trudno wyjaśnienia w takim kształcie, wybiórcze, pozbawione logiki i ciągłości uznać za wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych.

W toku postępowania oskarżony został poddany badaniom przez biegłych lekarzy psychiatrów oraz psychologa. **Biegli** nie stwierdzili u A. M. objawów choroby psychicznej, cech upośledzenia umysłowego ani cech organicznych zaburzeń osobowości, rozpoznali natomiast u podejrzanego cechy osobowości dyssocjalnej oraz zespół uzależnienia spowodowany używaniem kilku substancji. W opinii biegłych aktualny poziom intelektualny A. M. mieści się w przeciętnych granicach normy intelektualnej. **Biegli zgodnie podali, iż w** chwili popełnienia zarzucanych czynów zdolność do rozpoznania znaczenia czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem nie była u oskarżanego zaburzona w rozumieniu art. 31 § 1 kk i art. 31 § 2 kk. Biegli stwierdzili ponadto, że podejrzan z uwagi na swój stan zdrowia psychicznego ma zdolność do udziału w postępowaniu karnym w niniejszej sprawie, może prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny. Może ponadto przebywać w warunkach izolacji penitencjarnej pod warunkiem zapewnienia mu konsultacji psychiatrycznych oraz psychologicznych. **(k. 233-238)**

Sąd powyższą opinię w pełni podziela, jako zgodną z wymogami wynikającymi z Kodeksu postępowania karnego.

W tym stanie rzeczy wina i okoliczności popełnienia obu zarzucanych oskarżonemu czynów nie budzą wątpliwości.

Swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał dyspozycję art. 223 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 157 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk oraz w art. 288 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

W tym miejscu zaznaczyć należy, iż pod terminem „dopuszczenia się czynnej napaści na funkcjonariusza publicznego”, które jest znamieniem czynności wykonawczej przestępstwa z art. 223§1 kk, należy rozumieć każde działanie podjęte w celu wyrządzenia krzywdy fizycznej, chociażby ten cel nie został osiągnięty. Jest to przestępstwo formalne. Z wyczerpaniem jego znamion będziemy mieli zatem do czynienia także wówczas, gdy działanie sprawcy czynnej napaści nie wywołała żadnego skutku.

Nie ulega wątpliwości, w świetle protokołu oględzin zatrzymanego od oskarżonego narzędzia, którym się posługiwał, że stanowi ono „inny podobnie niebezpieczny przedmiot” w rozumieniu art. 223§1 kk. (k.84-85)

A. M. był w przeszłości karany sędownie za przestępstwa przeciwko mieniu oraz życiu i zdrowiu, między innymi wyrokiem Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 23 sierpnia 2013 roku w sprawie II K 220/13, za czyn z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, został skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 22 lutego 2013 roku do dnia 15 marca 2013 roku oraz od 07 sierpnia 2014 roku do 16 lipca 2016 roku. **(k. 154-155)** Z powyższego wynika, iż zarzucanych mu czynów dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk.

W tym stanie rzeczy, Sąd uznał oskarżonego za winnego obu zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, z tym, iż ustalił wartość szkody na rzecz pokrzywdzonej E. B. na kwotę 1000 zł. Powyższa wartość szkody wynika z zeznań pokrzywdzonej.

Uznając oskarżonego A. M. za winnego popełnienia zarzucanych czynów Sąd wymierzył mu za czyn z pkt I karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś za czyn z pkt II karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

Zgodnie z treścią art.46§1 kk za czyn z pkt II orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych zgodnie ze złożonymi wnioskami. Na podstawie art.44§2 kk Sąd orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci narzędzia służącego do popełnienia przestępstw.

Przy wymiarze kary Sąd w pierwszym rzędzie uwzględnił wysoki stopień społecznej szkodliwości obu zarzucanych oskarżonemu czynów. A. M. swoim działaniem godził w dobra prawne najwyżej chronione jakimi są życie i zdrowia człowieka oraz mienie. Motywacja i sposób działania oskarżonego zasługują na szczególne potępienie. Działał w stanie nietrzeźwości, bez żadnego powodu, w celu rozładowania napięcia, wykazał się wyjątkową agresją, nieustępliwością zarówno w trakcie niszczenia mienia, jak i w trakcie podjętej przez funkcjonariuszy interwencji.

Sąd przy wymiarze kary uwzględnił również dotychczasowy sposób życia oskarżonego. Wymieniony był w przeszłości wielokrotnie karany, zaś zarzucanych czynów dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa. (dane o karalności k. 154-155, odpisy wyroków k. 163-165,170-172)

Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił częściowe przyznanie się oskarżonego do winy, okazanie skruchy i przeproszenie pokrzywdzonych za zniszczenie samochodów i chęć naprawienia wyrządzonych im szkód.

Zdaniem Sądu jedynie kara bezwzględna w orzeczonym wymiarze jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów i tylko taka kara spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz jako zgodna ze społecznym poczuciem sprawiedliwości będzie w sposób prawidłowy kształtowała świadomość prawną społeczeństwa.

Na podstawie art. 63 § 1 kk Sąd na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania w sprawie.

Sąd na podstawie art. 624§kpk zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, bowiem wymieniony nie posiada żadnego majątku, ani stałych dochodów, natomiast w związku z tymczasowym aresztowaniem w sprawie był obecnie pozbawiony możliwości zarobkowania.